

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

ที่ ๐๐๓/๒๕๖๑

เรื่อง

[REDACTED]

อุทธรณ์คำสั่งไม่พิจารณา

ต่ออายุใบอนุญาตทำงานของนายทะเบียนตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงาน
ของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐

ตามที่

[REDACTED]

ได้มีหนังสือลงวันที่

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งนายทะเบียนตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว
พ.ศ. ๒๕๖๐ (จัดทำงานจังหวัดเชียงใหม่) ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน กรณีไม่พิจารณาต่ออายุใบอนุญาต
ทำงานของ [REDACTED] ตามหนังสือสำนักงานจัดหางาน
จังหวัดเชียงใหม่ ที่ ชม ๐๐๒๘/๘๒๗๕ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ นั้น

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ได้พิจารณาคำสั่งนายทะเบียน หนังสืออุทธรณ์ของ [REDACTED]

[REDACTED] คำชี้แจงของอธิบดีกรมการจัดหางาน และพยานหลักฐานต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อกฎหมายแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่

[REDACTED]

อุทธรณ์ว่า

พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่ได้นิยาม
ความหมายของคำว่า “การประกอบอาชีพ” ไว้ ตามที่นายทะเบียนกล่าวอ้าง และมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนด
ดังกล่าว ได้นิยามความหมายของคำว่า “ทำงาน” เอาไว้ อีกทั้งระเบียบกรมการจัดหางานว่าด้วยหลักเกณฑ์
การพิจารณาอนุญาตการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาออกใบอนุญาต
โดยคนต่างด้าวที่ทำงานในมูลนิธิ สมาคม หรือองค์กรอื่นที่มีวัตถุประสงค์ไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจหรือประโยชน์
ต่อสังคมโดยรวม สามารถขอรับใบอนุญาตได้ คำสั่งของนายทะเบียนดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่

[REDACTED]

เป็นอาสาสมัครที่ทำงานให้กับมูลนิธิหัวใจรักษ้างจะถือว่าเป็นการ “ทำงาน” ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการ
การทำงานของคนต่างด้าวหรือไม่ เห็นว่า ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงาน
ของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้คำนิยามคำว่า “ทำงาน” หมายความว่า การประกอบอาชีพใด ๆ
ไม่ว่าจะมีนายจ้างหรือไม่ แต่ไม่รวมถึงการประกอบธุรกิจของผู้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจ
ของคนต่างด้าว จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่าการกระทำใดบ้างที่ถือว่าเป็นการ “ประกอบอาชีพ”
ซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าวไม่ได้นิยามคำว่า “การประกอบอาชีพ” ไว้
จึงต้องพิจารณาโดยอาศัยความหมายของคำตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งให้ความหมาย
ของคำว่า “อาชีพ” หมายความว่า การเลี้ยงชีพ การทำมาหากิน หรืองานที่ทำเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพ และคำว่า
“เลี้ยงชีพ” หมายความว่า เลี้ยงตัว หรือทำมาหากินเพื่อใช้ชีวิตดำรงอยู่ได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาความหมายคำว่า
“การประกอบอาชีพ” จึงหมายความว่า การกระทำใดๆ ที่ทำเป็นประจำเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ คำว่า “ทำงาน”

ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว จึงหมายความว่า การกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำเป็นประจำ เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า [REDACTED] ได้มาปฏิบัติงานเป็นอาสาสมัครมูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้าง โดยมีหน้าที่รับผิดชอบในการประสานงานกับองค์กรผู้สนับสนุนในต่างประเทศ ช่วยประชาสัมพันธ์มูลนิธิ เพื่อระดมทุนจากผู้บริจาคในต่างประเทศ และดูแลอาสาสมัครอื่นที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครระยะสั้นในมูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้าง โดยมูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้างจะเป็นผู้รับผิดชอบและสนับสนุนค่าอาหาร ค่าเดินทาง และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลางานหรือเวลาที่ต้องออกไปปฏิบัติโครงการนอกสถานที่ตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ รวมทั้งได้รับการสนับสนุนค่าเช่าที่พักอาศัยจากองค์กรในประเทศไทย จึงฟังได้ว่าการที่ [REDACTED] ได้รับการสนับสนุนทั้งค่าอาหาร ค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และค่าที่พักดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่ได้ปฏิบัติงานที่มูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้าง ประกอบกับ [REDACTED] ไม่มีรายได้อื่นใดในประเทศไทย ดังนั้น การที่ [REDACTED] ปฏิบัติหน้าที่เป็นอาสาสมัครในมูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้าง จึงเป็นการกระทำเพื่อให้ตนเองดำรงชีวิตอยู่ได้ กล่าวคือ มีที่พักอาศัย มีอาหาร และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และถือได้ว่าการกระทำของ [REDACTED] ที่ได้ปฏิบัติงานที่มูลนิธิหั่วใจรักซ์ช้างเป็นการประกอบอาชีพอันเป็นการ “ทำงาน” ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว ดังนั้น คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] จึงฟังขึ้น

ด้วยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เห็นว่า คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] ฟังขึ้น และการที่จัดงานจังหวัดเชียงใหม่ ในฐานะนายทะเบียนตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ มีคำสั่งไม่พิจารณาต่ออายุใบอนุญาตทำงานให้ [REDACTED] และมีหนังสือสำนักงานจัดหางานจังหวัดเชียงใหม่ ที่ ขม ๐๐๒๘/๘๒๗๕ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำสั่งไม่พิจารณาต่ออายุใบอนุญาตทำงานของคนต่างด้าวให้แก่ [REDACTED] นั้น ไม่ถูกต้อง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๙๕ แห่งพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เพิกถอนคำสั่งของจัดหางานจังหวัดเชียงใหม่ ในฐานะนายทะเบียนตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ และให้จัดหางานจังหวัดเชียงใหม่ต่ออายุใบอนุญาตทำงานให้แก่ [REDACTED]

วินิจฉัย ณ วันที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

[REDACTED]
[REDACTED]
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน